

РЕШЕНИЕ

№ 1156

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 12.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **997** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс, във връзка с чл. 112, ал. 1, т. 4 от Закона за здравето /ЗЗ/.

Образувано е по жалба на П. В. К. срещу Експертно решение на НЕЛК № 1223 от зас.120 от 2.10.2018г. с което се потвърждава ЕР на ТЕЛК 4268 от зас. 157 от 29.09.2017г. като не се произнася за причинната връзка.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на решението, поради противоречие с процесуалните правила и материално-правните разпоредби. Обосновава подробни доводи, че дори и да се приеме, че извън компетентността на ТЕЛК и НЕЛК е да се произнесат по причинната и функционална връзка при липса на аутопсия, то е следвало в решението на ТЕЛК / НЕЛК да са обективирани резултати от оценъчна дейност, заключения и мотив относно връзката между работата , инцидента и смъртта които да подпомогнат длъжностното лице на НОИ за решението му дали злополуката има трудов характер. Твърди, че претърпения инсулт, довел до смъртта на В. К. е във функционална връзка с работата му. Моли съда да отмени решението на НЕЛК в частта с която не се произнася по причинната връзка и да се върна преписката за ново произнасяне. Претендира разноски.

Ответникът - Национална експертна лекарска комисия, в писмено становище и в с.з. чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли.Претендира юриск.възнаграждение.

Заинтересованите страни: Агенция за хора с увреждания, РД "Социално

подпомагане“ [населено място], УМБАЛ П. не вземат становище по жалбата. ТП на НОИ [населено място] в писмена молба оспорва основателността на жалбата. [фирма] чрез процесуалния си представител моли жалбата да се отхвърли като неоснователна, като претендира разноски.

СГП, редовно уведомена, не изпраща представител и не участва в процеса.

Административен съд-София-град след като прецени доводите на страните и събраните по делото относими доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

В. К. е работил като „шофьор, товарен автомобил/ международни превози“ в [фирма] към 4.02.2017г. На посочената дата около 7, 30 ч. е намерен от колега на паркинг в Испания в камиона който управлявал замаян, едва говорел с пареза на тялото, поради което и веднага бил хоспитализиран по спешност в болница в [населено място] с диагноза „инсулт, инфаркт в областта на лява мозъчна артерия, сърдечна аритмия, артикуларна фибрилация, високо кръвно налягане“, където починал на 17.02.2017г.

С ЕР на ТЕЛК № 4268 от зас. 157 /29.09.2017г. при УМБАЛ [фирма] предвид липсата на аутопсионен протокол и по арг. от чл.66, ал.2 от Наредбата за медицинската експертиза/ в сила от 27.06.2017 г./ не се произнася по причинна връзка.

Посоченото ЕР на ТЕЛК е обжалвано от П. В. К. с искане да се отчетат всички факти и обстоятелства от значение за установяване функционалната връзка на злополуката с работата и причинната връзка между злополуката и настъпилата смърт.

По повод жалбата е постановено и оспореното пред съда ЕР на НЕЛК № 1223 от зас.120 от 2.10.2018г. с което се потвърждава ЕР на ТЕЛК 4268 от зас. 157 от 29.09.2017г. като не се произнася за причинната връзка, предвид липсата на аутопсионен протокол и по арг. от чл.66, ал.2 от Наредбата за медицинската експертиза/ в сила от 27.06.2017 г./ .

Като доказателство по делото е прието и цялото медицинско досие на В. К., изслушани са СМЕ, СТЕ и са събрани гласни доказателства, относимостта на които съдът ще коментира при правните изводи.

При така установените факти, като извърши по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК цялостна проверка за законосъобразност на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, Административен съд София – град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законния срок от активно легитимирано лице, имащо правен интерес да оспори процесното експертно решение, което представлява подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Решенията на органите на експертизата имат двойствен характер – от една страна те са индивидуални административни актове, а от друга страна са експертни медицински заключения.

Обжалваното решение на НЕЛК е издадено от компетентен орган съгласно императивната разпоредба на чл. 49, ал. 1 от Правилника за устройство и организация на работата на органите на медицинската експертиза и на регионалните картотеки на медицинските експертизи /ПУОРОМЕРКМЕ/ - специализиран състав по неврологични болести, определен съобразно водещата диагноза „мозъчен инсулт“. В оспорваното решение на НЕЛК са описани причините поради които се потвърждава

ЕР на ТЕЛК, поради което и актът е мотивиран. Актът е постановен от компетентен по смисъла на чл. 103, ал. 4 от Закона за здравето във връзка с чл. 3, от Наредбата за медицинската експертиза – (НМЕ) орган, в установената от чл. 59, ал. 2 от АПК форма и при спазване на административно-производствените правила.

На следващо място, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила при постановяване на процесното ЕР на НЕЛК. Оспорваното решение на НЕЛК е постановено по документи. С него се проверява законосъобразност на ЕР на ТЕЛК относно извода, че не следва да се произнася по причинна връзка. Това кореспондира с регламентираното в чл. 50, ал. 1 от ПУОРОМЕРКМЕ според който Националната експертна лекарска комисия се произнася въз основа на медицинската и друга документация.

В оспореното решение е разгледана и коментирана подробно приложената документация. Не се спори между страните, че липсва протокол от аутопсия, а от данните по делото става ясно, че такава не е и правена. Спорен е въпроса относно възможността за произнасяне по причинната връзка от ТЕЛК, респективно НЕЛК, при липсата на протокол от аутопсия. Според чл. 66, ал. 1 от НМЕ при внезапно починало лице ТЕЛК и НЕЛК се произнасят само по причинната връзка въз основа на наличната медицинска документация и протокола от аутопсията. Според ал. 2 на същата разпоредба при липса на протокол от аутопсията ТЕЛК и НЕЛК не се произнасят по причинна връзка, но постановяват експертно решение. В конкретният случай категорично е налице хипотезата на чл. 66, ал. 2 НМЕ. Нормата на чл. 66, ал. 1 от НМЕ определя параметрите на произнасянето на ТЕЛК, включващи преценка единствено на наличната медицинска документация и протокола от аутопсията. Липсата на протокол от аутопсия задължава ТЕЛК да не се произнася по причинната връзка, но да постанови решение, както е процедурно в случая. Безспорно тази разпоредба остава нормативна празнота именно в случаи като процесния, а именно по какъв начин следва да бъде установено наличието или липсата на причинна връзка при случаи на нетравматични увреждания, с резултат - смърт, когато не е направена аутопсия. Явно това установяване не може да бъде извършено от ТЕЛК поради забраната на чл. 66, ал. 2 НМЕ, нито от длъжностното лице по чл. 60 КСО, което няма самостоятелни правомощия по определяне на причинна връзка предвид разпоредбите на чл. 60, ал. 1 и ал. 2 КСО. Причинната връзка или липсата на такава обаче, не може да остане неизследвана по съществото си. Водещ принцип в уредбата на трудовите злополуки е установяването им - чрез разследване, проверка на всеки един от елементите на състава на чл. 55, ал. 1 КСО, което при наличие на декларирана трудова злополука е процесуално задължение на териториалните органи на НОИ. В обратния случай означава да се приеме, че неизвършването на едно действие - аутопсия на починалия /без значение от причината за това/ преклудира изначално възможността настъпилото увреждане да бъде прието за трудова злополука, дори и да са налице предпоставките за това, което противоречи на нормативния акт от най-висока степен - КСО, който е категорично ясен - налице ли са предпоставките по чл. 55, ал. 1 КСО - злополуката е трудова, не са ли налице - не е такава.

В случая законовата празнота следва да бъде отстранена от горестоящия административен орган при евентуалното обжалване на разпореждането на длъжностното лице по чл. 60 КСО. При липса на специални правила в чл. 117 КСО при разглеждане на жалбата горестоящият административен орган разглежда жалбата по реда на глава шеста АПК. При сложност от фактическа и правна страна, както

очевидно е в случая, следва да бъде назначена комисия по реда на чл. 94 АПК, така че да бъде отговорено на спорния и релевантен въпрос дали са предпоставките по чл. 55, ал. 1 КСО, вкл. функционална и причинна връзка. Спрямо горестоящия административен орган - Директор на ТП на НОИ не е приложимо задължението за издаване на разпореждане само въз основа на решение на органите на експертизата по работоспособността. Законодателят е въвел това изискване спрямо длъжностното лице по чл. 60 КСО, тъй като при нетравматичните злополуки следва да бъдат изследвани множество фактори и обстоятелства, следва да се използват специални знания относно това дали е функционална връзка, нещо което органът самостоятелно не може да извърши. Горестоящият орган обаче, има възможност да използва повече процесуални способности за събиране на доказателства и за изясняване на казуса. Липсата на положително решение на ТЕЛК относно причинната връзка, респ. липсата въобще на произнасяне дали е или не причинна връзка не може и не следва да доведе до неизясняване на обективната истина при спазване на принципите на истинност и служебно начало. Съгласно чл. 97 АПК и чл. 117, ал. 3, изр.2 от КСО горестоящият орган може да се произнася по съществуващото на спора. Ето защо същият следва в едно бъдещо производство да извърши действия по изясняване на обективната истина чрез събиране на доказателства и доказателствени средства относно наличието на функционална и причинна връзка, като проявява процесуална активност и събира всякакви доказателства, вкл. и чрез назначаване на комплексна медицинска експертиза, за да се произнесе по поставения пред него въпрос. / В този смисъл РЕШЕНИЕ № 1995 ОТ 13.02.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 2712/2018 Г., VI ОТД. НА ВАС, РЕШЕНИЕ № 8990 ОТ 13.06.2019 Г. ПО АДМ. Д. № 11326/2018 Г., VI ОТД. НА ВАС/.

Всички тези действия по изясняване на обективната истина чрез събиране на доказателства и доказателствени средства относно наличието на функционална и причинна връзка извършени в настоящото съдебно производство не могат да заместят задължението на горестоящия орган на длъжностно лице по чл.60 от КСО да събира доказателства, нито пък по някакъв начин го обвързват. Евентуално събирането на такива доказателства е относимо в производството по оспорване на решението на горестоящия административен орган, което е предмет на съдебен контрол съгласно чл. 118 КСО. Именно в производството пред по-горестоящия орган на длъжностното лице по чл.60, ал.1 КСО и в съдебното производство по оспорване на решението на Директора на ТП на НОИ следва да се съберат доказателства относно наличието или липсата на причинна връзка. Именно там причинната връзка ще се изследва по съществуващото си. Безспорно по делото са налични данни, че в случая е налично разпореждане на дл.л. по чл.60, ал.1 от КСО което е било оспорено пред горестоящия административен орган и по което е постановено Решение на директора на ТП на НОИ П., които са отменени с влязло в законна сила съдебно решение /л. 60 и сл. от делото/. Същите обаче, са отменени поради процесуални нарушения- невлязло в сила ЕР на ТЕЛК / НЕЛК, предмет на оспорване по настоящото дело и преписката е върната на дл.л. по чл.60 от КСО за продължаване административно-производствените действия, като въпроса за причинната връзка не е изследван по същество. Настоящият съдебен състав, постановява решението си с оглед императивната разпоредба на чл.66 ал.2 от НМЕ. С това обаче, не отпада задължението за горестоящия орган при оспорване пред него разпореждането по чл.60 от КСО да изследва въпроса за причинната връзка, вкл. чрез събиране на

доказателства. При това положение , не следва да се обсъжда в настоящото производство наличие или не на причинна връзка, в т.ч. обсъждане констатациите на в.л. по СМЕ, допуснатите гласни доказателства.

Предвид гореизложеното, оспореното решение на НЕЛК не страда от релевираните в жалбата пороци, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора, на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски.

На ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Заинтересованата страна [фирма] също претендира разноски, поради което по арг. от чл.143, ал.3 и ал.4 от АПК и с оглед изхода на спора следва да и се присъдят. По делото е релевирано възражение за прекомерност на заплатеното от [фирма] адвокатско възнаграждение-чл.78, ал.5 ГПК, вр.чл.144 АПК, което е основателно. Съгласно чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лв. Заплатеното възнаграждение от 3000 лв. е многократно по-високо от минималния размер, определен с наредбата. Присъждането на минималното по Наредба № 1/2004 г. адвокатско възнаграждение ще съответства на фактическата и правна сложност, с която се отличава делото. Ето защо на заинтересованата страна следва да се присъдят разноски за адвокатски хонорар в размер на 500 лв. и 300 лв. депозит за допуснатата СТЕ.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на П. В. К. срещу Експертно решение на НЕЛК № 1223 от зас.120 от 2.10.2018г. с което се потвърждава ЕР на ТЕЛК 4268 от зас. 157 от 29.09.2017г. като не се произнася за причинната връзка.

ОСЪЖДА П. В. К. да заплати на НЕЛК юриск. възнаграждение в размер на 100 лв.

ОСЪЖДА П. В. К. да заплати на [фирма] разноски общо в размер на 800 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от съдебния акт да се изпрати на страните.

СЪДИЯ:

